

בתי המשפט

פ 005090/05	בית משפט השלום ירושלים
14/05/2007	בפני: כב' השופט חיים לי – רן

בעניין:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ המחלקה לחקירות שוטרים
באמצעות עו"ד גב' נ. פרקנל

המאשימה

נגד

1. זוארץ משה
ע"י ב"כ עו"ד א. עטרי
2. רג'ניאנו רועי
ע"י ב"כ עו"ד א. שרביט
3. סרוקין ניקולאי
ע"י ב"כ עו"ד מלאך

הנאשמים

קבוע ליום 30.4.07

הכרעת דין

1. א. שתי פרשיות שעניינן תקיפתם של תושבים של שטחי הרשות הפלשתינית הונחו לפיתחם של שלושת הנאשמים, שוטרים במג"ב, בשני אישומים, בהם מיוחסות להם עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות ואיזמים (לנאשמים מס' 1 ומס' 2 עפ"י האישום הראשון), ושל תקיפה בנסיבות מחמירות (לנאשמים מס' 1 ומס' 3 עפ"י האישום השני).

o

- ב. הפרשיה הראשונה, נושא האישום הראשון, התרחשה, עפ"י הטענה, כלפי נהג מונית ביום ו', 25.2.05, בשעות הערב, במחסום המכונה "קונטיינר" או "הקיוסק", ומעורבים בה הנאשם מס' 1 משה זוארץ (להלן: זוארץ) והנאשם מס' 2 רועי רג'ניאנו (להלן: רועי).
- הפרשיה השנייה, נושא האישום השני, התרחשה, עפ"י הטענה, ביום 22.4.05, כלפי מבוקש שנעצר ע"י כוחות הבטחון, ומעורבים בה זוארץ והנאשם מס' 3, ניקולאי סרוקין (להלן: סרוקין).
2. הנאשמים כפרו במיוחס להם, וטענתם היא כי אף שהיו במקום התרחשות האירועים, לא היכו את נהג המונית, או את המבוקש העצור.

3. עד שבא אני בשער טרקלינן של הראיות ושל הטענות שעניינן הפרשיה הראשונה, אייחד דברים לפשר זיכויים של זוארץ ושל סורקין מהניטען כלפיהם לפי הפרשיה השניה.
4. לענין פרשיה זו העידו בפני שני קצינים בדרגת פקד המשרתים במג"ב ושזוארץ וסירקין היו פקודיהם. מי שהוכה לא העיד.
5. העולה מעדויותיהם הוא כי ביום 22.4.05, בשעות הערב, הובא מבוקש שנעצר ע"י כוחות הבטחון לעמדת הש.ג. ביחידתם של זוארץ ושל סורקין. סורקין שימש כש.ג.; למחרת היום התברר כי העצור הוכה בראשו ולקה, ככל הנראה, בזעזוע מוח.
6. פקד איתי כהן (להלן: פקד כהן) שימש כסגן מפקד הפלוגה שבה נשמר העצור. משדווח על הנעשה ההכאה ע"י גורם מחוץ ליחידה, ביקש מהקצין פקד האני אלאלדין (להלן: פקד האני), ששימש כמפקד מחלקתו של סורקין, לבדוק את הטענה.
7. לדברי פקד האני הודה באוזניו סורקין כי העצור אמנם הוכה, כי מי שהשתתף בהכאה היה אף זוארץ, וכי הוא, סורקין, היכה "בעצור מכות קטנות" כדי לשמור על עירנותו. בשלב מאוחר יותר בשיחתו עם פקד האני לא הזכיר עוד סורקין את זוארץ כמי שהיכה את העצור ונטל על עצמו את מעשה ההכאה.
8. פקד האני דיווח על ששמע מפי סורקין לפקד כהן, שהזמין את זוארץ לתיחקור. בהגיונותו סיפר הקצין כי אמר לזוארץ שידו היתה ככל הנראה במעשה ההכאה שגרם לכך שעצור כה מבוקש נחבל, וכי לחץ על זוארץ כדי להבין ממנו מה קרה ביחידה עת נעדר ממנה הקצין במהלך הלילה.
9. בסופו של דבר הודה הנאשם זוארץ באזני הקצין כי סטר לעצור סטירה לא עדינה.
10. שני הנאשמים הכחישו בחקירתם ובעדותם בפני מגע אלים בינם ובין העצור, וממילא - כי הודו באזני מפקדיהם על מגע כזה.

זוארץ כיסה, לדבריו, את עינו של העצור בפלגלית במיצוות פקד כהן (המאשר זאת), בעוד הנאשם סורקין הישקה אותו לדבריו, במים, וסייע לו לזוז במקום מושבו על הריצפה, דבר שהתקשה בו משום שידיו היו אזוקות מאחורי גבו.

11. יש והתוודותו של אדם באזניו של אחר אודות מעשה עבירה שעשה תשמש ראיה נגדו במשפטו. ואולם, להתוודות כזו יש להתייחס בזהירות רבה מאוד. שבעתיים נכונים הדברים לפי שהתוודות זאת היא הראיה האחת והיחידה הקושרת את הנאשמים לאירוע, ובילתה אין, ולפי שנעשתה באזני מפקדים, שלפחות אחד מהם סיפר, בהגינותו, כי "לחץ" על המתוודה להשכילו באשר להתרחשויות ביחידה בהעדרו.

אם מוסיפים לכך את העובדה שסורקין היה לעת ההיא חייל חדש ביחידה (הוא שירת שם פחות מחודש ימים – דברי פקד האני) שעצם המיפגש עם קצין בדרגת פקד הוא אירוע בלתי שיגרתי ומלחיץ לכשעצמו, ואף את העובדה שלדברי אותו קצין חזר בו סורקין מהפללתו את זוארץ והותיר את עצמו בלבד כמי שהיכה את העצור, כי אז חוששני שלא בטוח דיו להשתית את הרשעתם של הנאשמים הללו בעבירה כה חמורה בנסיבות ביצועה, על התוודותם זאת בלבד.

12. מרקחת זו שמוערבבים בה מפקדיהם של הנאשמים, שוטר אחד טירון ושוטר אחד מולחץ ע"י מפקדו, אינה מולידה לטעמי התוודות שניתן להשתית על אדניה הרשעה.

13. בשל כך, זיכיתי את הנאשמים מס' 1 ומס' 3 מהעבירה שיוחסה להם באישום השני.

14. אעבור להלן לפרשיה הראשונה נושא האישום הראשון.

15. כבר בראשיתם של דברים אומר כי נהג המונית (להלן: המתלונן), הנוסעים שהיו עימו בריכבו לעת מעשי האלימות שנעשו בו, ואשת מחסום watch (עימה עמד המתלונן בקשר טלפוני מאז שהגיע למחסום ועד שהוכה ופונה מהמקום), מסרו עדויות סדורות ומאופקות, שכחוט השני עובר בהן תיאור כמעט זהה של מעשי הכאתו של נהג המונית בידי השוטרים.

מטבע הדברים הוא שנימצאו אי התאמות בין תיאורם של עדי הראיה פרט זה או אחר בהתרחשות (עליהם אעמוד בהמשך); ברם, כל אחד מהם חזר ותיאר את עיקר מעשי האלימות שנעשו במתלונן כפי שזה תיארם.

איש מעדי התביעה לא הכיר את הנאשמים הכרות מוקדמת, ולא הונח בפני אף לא ראשיתו של שמץ של ראייה כי המתלונן ונוסעיו שמו לנאשמים עלילות דברים וטווגגדם רשת של כזבים בכוונה להפליגם.

אף שנהג המונית הכחיש כי כעס על השוטרים משום שאולץ על ידם להמתין זמן ניכר במחסום, אניח כי הוא חש אי נוחות רבה בהמתינו אותו לילה במחסום. ואולם, גם בהנחה זו עדיין סבורני, כי המתלונן תיאר את הדברים כהויתם, בזהירות רבה, באיפוק, ומבלי להעצימם. מקום שמאן דהו לא היכה – ידע לומר זאת.

לא ניכר בדבריו אף לא ניצוץ של העללה או נקמה.

מעבר להתרשמותי מכנות דבריהם של נהג המונית ונוסעיו, ראוי להדגיש כי תיאורו של המתלונן את החבלות העיקריות שנחבל – שן שבורה בלסת תחתונה ימנית ושן שאיבדה את יציבותה במקומה בלסת העליונה השמאלית, כמו גם דימום באזור השן השבורה ונפיחות בלחיו - תואם את מימצאיו של רופא השיניים שבדק את הנאשם ביום 26.2.05 (נא לראות המימצאים אותם רשם במסמך ת/6, ושאותם פירט בעדותו בפני).

אקבע, איפוא, את המימצאים העובדתיים על יסוד עדויותיהם של עדי התביעה.

16. ביום ו', 25.2.05, בשעות הערב, איישו זוארץ ורועי את המחסום המכונה "קונטיינר" או "הקיוסק" (להלן: המחסום). המחסום מוצב בדרך המובילה מסוואחרה לכיוון עבדייה, ומשם דרומה לבית לחם ולחברון.

17. עפ"י הרישום המתנהל במג"ב (3/ס) איישו את המחסום ארבעה שוטרים, שניים מהם יהודים ושניים מהם בני מיעוטים. המתלונן ונוסעיו במונית ראו רק שלושה שוטרים, ששניים מהם היו מעורבים בהכאתו של המתלונן.

18. זוארץ ורועי היו, עפ"י גירסתם, השניים שטיפלו במעבר המתלונן, מוניתו ונוסעיו במחסום.

19. סביבת המחסום היתה חשוכה (כגירסת המתלוננים) באופן שלא איפשר זיהויים הוודאי של המכים בידי המתלונן או מי מנוסעיו.

20. בשעה 20:00 לערך הגיע המתלונן למחסום על ריכבו מתוצר "מרצדס" וארבעה נוסעים, בהם ילד כבן 8 שנים. הנוסעים היו בדרכם לחברון.

21. בהגיעו, עצר את מוניתו מאחרי רכב שחנה ראשון בתור הממתינים למעבר, וכיבה, עפ"י ההוראות, את אורות פנסי הרכב.
22. בתום המתנה בת כמחצית השעה (בה סעדו השוטרים את סעודת ליל השבת), יצא אחד השוטרים אל הכביש.
- הנאשם שסבור היה כי נהג הרכב שלפניו החמיץ סימון של השוטר שיתקדם או שייצא לעברו, צפר צפירה קלה כדי להפנות תשומת ליבו של הנהג להתפתחות.
23. לשמע הצפירה, ניגש השוטר לריכבו של הנאשם ומבעד לחלון הפתוח של הדלת שלידו בירך את הנהג בשלום, והתעניין בפשר הצפירה.
- בטרם היה סיפק בידי המתלונן להסביר לשוטר את סיבת הצפירה, היכה השוטר במכת אגרוף בחלק הימני של פניו של המתלונן (שמטבע הדברים הסב את פניו לשמאל משקרב השוטר לעברו, ומשנעמד שם כדי לברר את פשר הצפירה).
24. בשל עוצמת המכה נפל הנאשם לעבר הנוסע שישב לידו (עד התביעה מס' 9 מר יוסרי אלאטרש).
25. כתוצאה מהחבטה נשברה למתלונן שן בחלקה הימני של הלסת התחתונה, בעוד שן אחרת, בחלק העליון של הלסת השמאלית, איבדה מיציבותה.
- מאזור השן השבורה ניגר דם, ואזור הלחי הימנית התנפח.
26. המתלונן, שכנהגי מוניות אחרים, החזיק ברשותו מספר טלפון של פעילה מפעילות מחסום watch, התקשר אליה ותיאר באוזניה את שחוה.
27. זו ביקשה ממנו להמתין בצד בעוד היא תתקשר לאנשים שונים ותשוב ותיצור עימו קשר.
28. הפעילה שעימה התקשר המתלונן היא גב' חיה אפק (עדת תביעה מס' 8).
- המדובר באישה מבוגרת, מורה לנגינה, שיצאה לגימלאות לפני 3 שנים, ושמאז ראשיתה של האינתיפאדה השניה בשנת 2000, היא מתנדבת בארגון מחסום watch וניצבת במחסומים שונים.
- המחסום דהכא מוכר לה.
- את המתלונן אין היא מכירה כל עיקר, והיא התוודעה אליו, לראשונה, בשיחת הטלפון שקיים לביתה, בירושלים, באותו ערב, עת סעדו היא, בני משפחתה ואורחים, את ארוחת ליל השבת.
- עדותה של גב' אפק היתה עדות בהירה, סדורה ומאופקת, שלא ניתגלו בה סתירות.

היא היטיבה לתאר את רצף האירועים בהן שיתף אותה המתלונן, כמו גם את פעולותיה שלה בעקבות הדברים ששמעה.

נתתי דעתי לאפשרות שמא העדה, כפעילה במחסומים, וכמי שהגישה אף תלונה במח"ש בענינו של המתלונן (לאחר שנפגשה עם המתלונן, קיבלה ממנו ניירת רפואית ורשמה מפיו את אשר התרחש), ראתה צל הרים כהרים ונטתה,אולי, להעצים את האירועים אודותם שמעה.

הגעתי לכלל מסקנה, כי לא מיניה ולא מקצתיה.

העדה הקפידה לדייק בתיאור הדברים ששמעה, ואף אם העידה אודות מעשה שהמתלונן לא העיד עליו בפני אך סיפר לה אודותיו (ושלפיו לאחר שעבר את המחסום שברו השוטרים את מראת הצד של הרכב), הרי שפשר אי ההתאמה אינו בכך שהדבר לא התרחש או בכך שהעדה ביקשה להחמיר באירועים, אלא בכך שהמתלונן לא זכר לדקדק בתיאורו של פרט זה בעדותו בפני. (וכדברי העדה: "אולי המתלונן לא התרשם משבר של מראת הצד ואני כן. שברו לו את הפנים, אז מראה זה די קטן" – עמ' 42, 29).

29. עד שאמשיך בתיאור השתלשלות האירועים, אעיר עוד כי נתתי דעתי לכך שבעוד שהמתלונן העיד כי התקשר לראשונה לגב' אפק רק לאחר שהוטחה בפניו מכת האגרוף, וכי קודם לכן, בהמתנינו במחסום, לא היה מקום להתקשר אליה, העידה גב' אפק כי המתלונן התקשר אליה בשלב ההמתנה בבקשה שתיפעל לפתיחת המחסום, שכן הוא, ואחרים, המתנינו במקום כמחצית השעה, בקור החורף, והמחסום עודנו סגור.

איני רואה בשוני זה משום דבר הפוגם במהימנותו של המתלונן, והיורד לשורש לוזן של ההתרחשויות העיקריות והרציניות יותר שבאו לאחר מכן, ושכאמור ניתמכות בעדויות של אחרים.

30. אשוב עתה לתיאור רצף האירועים.

31. זמן קצר לאחר שספג את האגרוף בפניו, ובעודו משוחח בטלפון עם גב' אפק, הוצא המתלונן מריכבו ע"י מי שהיכהו כאמור בפניו, וע"י שוטר נוסף. שניים אלו החלו להכותו במכות ידיים ובבעיטות בחלקו הימני של גופו, מהמותן ומטה.

שוטר נוסף צפה מן הצד בנעשה ולא נטל בו חלק.

32. בשלב מסויים, ולאחר שנוסעי המונית הוצאו מתוכה, השליכו השוטרים מתוך המונית את החפצים שהיו בה.

33. המתלונן שוחח עם גב' אפק בטלפון מספר פעמים, ותיאר את הנעשה, ובין השאר את הקשיים הנערמים בדרך להזמנת אמבולנס למקום. קיומן של השיחות הללו לא נשא חן מלפני השוטרים. באחת הפעמים בהן שוחח המתלונן כאמור, ניתק השוטר שהיכה בפניו את השיחה, ואילו בשעה שעמד המתלונן להשלים את מעבר המחסום, עצר אותו אחד השוטרים ואמר לו שאם לא ימחק מהטלפון שלו את מספר הטלפון של גב' אפק הוא ישבור לו את הפרצוף בשעה שיבקש לעבור בעתיד במחסום (שכן פרטי זהותו ידועים).
34. לאחר שעבר את המחסום לא יכול היה עוד המתלונן להמשיך ולנהוג. את מקומו ליד ההגה תפס הנוסע יוסרי אל אטרש (עד התביעה מס' 9).
35. ביום 25.2.05 נבדק המתלונן ע"י ד"ר ג'רדאת, רופא בב"ח "עליה" שבחברון. במסמכים רפואיים שערך הרופא הוא רשם את תלונותיו של הנאשם (ראה המסמכים ת/5), ובתשובתו בחקירה נגדית לסנגורו של הנאשם מס' 2 חזר והעיד, כפי שהעיד בחקירה ראשית, כי ראה נפחות בפניו של המתלונן. לא מצאתי כל בסיס לטענתו של סנגור הנאשם מס' 1 כאילו נגועה עדותו של הרופא בהגזמה או בהטיה בהיותו קרוב משפחתו של המתלונן. הרופא הכחיש קירבה כזאת והכחשתו מקובלת עלי.
36. אעיר כאן כי לא מצאתי בדבריו של ד"ר ג'רדאת לפיהם לא מצא דבר בבדיקת ביטנו של המתלונן וכי המתלונן לא התלונן על כאבים בחזהו או בביטנו (בעוד המתלונן העיד בפני כי הוכה גם בביטנו בנוסף למכות שספג ברגליו) כדי לבסס חשש שמא בדה המתלונן את סיפור הכאתו מליבו. עובדה היא כי הרופא מצא אצל המתלונן נפחות בפניו וכי זה התלונן על כאבים בצד גופו, בידי וברגליו. העובדה שהמתלונן לא התלונן על כאבים בבטן והעובדה שבבדיקה חיצונית שלה לא נמצא דבר, אינה מלמד משום עצמה, כי הכל משל היה.
37. באותו יום, בשעות הלילה, נבדק המתלונן ע"י רופא השיניים, ד"ר א. בדאווי, במרפאתו. סניגורו של הנאשם מס' 1 ביקש לקעקע את בסיס השכלתו של הרופא (אותה רכש ברומניה) ואת דרך טיפולו בנאשם (עקירת שן אחת (עמ' 34,19), או שתי שיניים עמ' 36,25), כדי לבסס את הטענה לפיה אין לסמוך על עדותו, כעדות התומכת בגירסת המתלונן.

דעקא, שהרופא לא חזר בו בשום שלב מלזו גירסתו לפיה מצא אצל המתלונן שן שבורה בלסת ימנית תחתונה, שן "מתנדנדת" בלסת שמאלית עליונה שאריות סימנים של דם בפה (אותם לא הזכיר במסמך הרפואי הראשון שערך), ואדמומיות בלחי ימין.

יש להעיר, כי משום כאביו של המתלונן, ניאות רופא השיניים לפתוח את מרפאתו בשעות הלילה כדי לטפל במתלונן לאחר שזה פנה אליו תחילה לביתו.

38. שניים מנוסעי המונית העידו בפני על פרטי האירועים, ותיארום באורח הדומה במידה רבה מאוד לתיאור שמסר המתלונן הן לענין טיב מעשי האלימות, הן לענין דרך הילוכם, והן לענין הנסיבות שסבו סביבם.

אחד מהם אף ראה מעט דם ניגר מפיו המתלונן לאחר שספג את מכת האגרוף, והבחין כי לחיו מתחת לעין התנפחה. (עדות הנוסע עבד אל עזיז אל אטרש, בחקירה נגדית, בעמ' 24, שורה 28).

הנוסע השלישי נחקר בחקירה נגדית בלבד, ותמך אף הוא, ככל שנשאל, בגירסת המתלונן לאשר עשו בו.

39. ער אני בהחלט לאי התאמות שהתגלעו בין תיאורו של נוסע זה או אחר את שהתרחש ובין תיאורו של המתלונן.

כך למשל בעוד שהמתלונן העיד, כי את חבטת האגרוף הראשונה ספג מיד סמוך לאחר שהשוטר שהיכהו התייצב ליד חלון הרכב ושאל לפשר הצפירה, העיד הנוסע חאנם אלאטראש כי מכת האגרוף באה לאחר שהשוטר ביקש מהמתלונן להחנות את ריכבו בצד, ולאחר שהורה את שאר כלי הרכב שהמתינו במחסום לעבור אותו לצידו השני.

כך למשל העיד המתלונן כי משהוכה בפניו כאמור, הוטח ראשו בקורת הברזל של חלון הרכב והוא נפל בתוך הרכב אל הריצפה.

הנוסע שישב ליד המתלונן העיד כי כתוצאה ממכת האגרוף נפל המתלונן אל כיסאו של הנוסע.

40. מעבר לכך שאין באי ההתאמות הללו כדי לפגוע, לדעתי, בתיאור עיקר ההתרחשויות כפי שכל העדים חזרו עליו, יש להדגיש כי נוסע אחר, עבד אל עזיז אלאטראש תיאר את השתלשלות האירועים כפי שתוארה ע"י המתלונן, דהיינו: מכת אגרוף מיידית שלאחריה ירד דם מפיו של המתלונן ועינו התנפחה. (יש להעיר כי גם עד זה העיד שמכת האגרוף באה לאחר שהמכוניות שחנו במחסום עברוהו).

41. מתקשה אני לאמץ טיעון לפיו חברו הנהג ונוסעיו לבדות מליבם פרטי אירוע כוזבים ולהעליל על השוטרים עלילת כזב שלא היתה ולא באה לעולם. הדמיון

שבתיאור עיקר פרטי ההתרחשות ודרך הילוכם של האירועים, שומט את הבסיס מתחת לטענת תיאום עלילה.

רבים מדי הם הפרטים העיקריים הדומים והמשתזרים זה עם זה בעדויות המתלונן ונוסעיו, עד כי קשה שלא להגיע למסקנה ההגיונית האחת והיחידה, לפיה מידת הדמיון הרבה יסודה בכך שהדברים אמנם התרחשו.

יש להעיר, אגב, כי עדויותיהם במשטרה של המתלונן ושל נוסעי המונית, (למעט הודעתו של אחד מהם, מר עבד אלעזיז אלאטרש), לא הוגשו לי כדי להוכיח סתירות בין דברים שנאמרו שם ובין דבריהם בפני.

גם בהודעה שהוגשה לא מצאתי סתירות של ממש בין תוכנה ובין תוכן עדות העד בפני.

42. מכלל כל האמור עולה, כי גירסת הנאשמים לפיה אמנם נעצרה המונית לבדיקה שיגרתית, ושחררה, על נוסעיה, מבלי שיתרחש לגביה או לגבי נהגה אירוע חריג כלשהו (למעט עיכוב קל בן כ-10 דקות בשל ארוחת הערב שסעדו השוטרים) היא גירסה שאינה מהדרת די בכבודה של האמת.

43. כך למשל בעוד שרועי סיפר בהודעתו כי דיווח לממונים (בעקבות דווח שהועבר למחסום לפי מתלוננות נשות watch כי מאן דהוא עוכב שלא לצורך במחסום וכי הוא הוכה), שהמתלונן היה "נסער ועצבני עקב בדיקתו" (ת/3 שורה 20), אין זוארץ מציין כדבר הזה. לגירסתו נערכה בדיקה שיגרתית שהעלתה כי "הכל תקין" והמתלונן שוחרר יחד עם נוסעיו מבלי שאיש הציק לו או "ניטפל אלי". כך עוד למשל ידע רועי לספר כי לעת ההיא היה פקק של כלי רכב במחסום. זוארץ לעומת זאת סיפר כי "המונית היתה בודדה באותו זמן ולא היה שום רכב אחר" (ת/1, 24).

עיקרי הכרעת הדין

44. אני מזכה את הנאשמים מס' 1 ומס' 3 מהעבירה שיוחסה להם באישום השני, ומרשיע את הנאשמים מס' 1 ומס' 2 בעבירות שיוחסו להם באישום הראשון.

45. א. שתי פרשיות שעניינן תקיפתם של תושבים של שטחי הרשות הפלשתינית הונחו לפיתחם של שלושת הנאשמים, שוטרים במג"ב, בשני אישומים בהם מיוחסות להם עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות ואיזמים (לנאשמים מס' 1 ומס' 2 עפ"י האישום הראשון), ושל תקיפה בנסיבות מחמירות (לנאשמים מס' 1 ומס' 3 עפ"י האישום השני).

- ב. הפרשיה הראשונה, נושא האישום הראשון, התרחשה, עפ"י הטענה, כלפי נהג מונית ביום ו', 25.2.05, בשעות הערב, במחסום המכונה "קונטיינר" או "הקיוסק", ומעורבים בה הנאשם מס' 1 משה זוארץ (להלן: זוארץ) והנאשם מס' 2 רועי רג'ניאנו (להלן: רועי).
- הפרשיה השניה, נושא האישום השני התרחשה, עפ"י הטענה, ביום 22.4.05, כלפי מבוקש שנעצר ע"י כוחות הבטחון, ומעורבים בה זוארץ והנאשם מס' 3, ניקולאי סורקין (להלן: סורקין).
46. הנאשמים כפרו במיוחס להם, וטענתם היא כי אף שהיו במקום התרחשות האירועים, לא היכו את נהג המונית, או את המבוקש העצור.
47. זיכויים של הנאשמים מהפרשיה נשוא האישום השני באה על שום היסוסי להשתית הרשעה על התוודותם בלבד באזני מפקדיהם כאילו נהגו באלימות כלפי המבוקש.
48. הרשעתם של הנאשמים בפרשיה נושא האישום הראשון בה על יסוד עדויותיהם של נהג המונית, של נוסעיו, של פעילת מחסום watch ושל הרופאים, המשתזרות היטב זו בזו והתומכות בגרעין גירסתו של נהג המונית.
49. לא מצאתי וו לתלות בו את קולר טענתם של הסנגורים לפיה חברו העדים יחדיו כדי לשים לנאשמים עלילות דברים, ולטוות סביבם רשת של כזבים כדי להיפרע מהם על סיבלו המתמשך של נהג המונית במחסום. לא זה היה הרושם שעלה והצטבר מעדותו של המתלונן ומהעדויות בהם היא נתמכת.
50. כבכל תיאור של אירוע מתגלגל הבא מפי מספר עדים, גם בתיאור האירוע דהכא אין זהות מלאה בפרטים המתוארים. השונות נובעת, כדבר טבעי, מנקודת המבט של העד, ממועד קליטתו את שלב האירוע המתואר ומאופי התייחסותו האישית לפרט זה או אחר.
- בסופו של יום חזרו העדים ותיארו את עיקרם של מעשי האלימות אותם תיאר המתלונן, ועל דרך הילוכם.
- דווקא מידת השונות שנימצאה, ככל שנימצאה, מלמדת על אמיתותה של גירסת המתלונן.

51. סנגורו של הנאשם מס' 2 טען כי יש לזכות את מרשו גם משום מחדלים שנפלו בחקירת הפרשה. כך למשל לא נערך למתלונן מסדר זיהוי, וכך למשל לא נבדקה מידת התאורה באזור המחסום.
52. נכון אמנם שלא נערך למתלונן מסדר זיהוי. ואולם, הדבר לא נעשה לא משום קלות דעת אלא משום שהמתלונן מסר כי לא יוכל לזהות את המכים בשל החשיכה ששררה במקום.
- יש להעיר, כי בסיומה של חקירתו הנגדית הנוקבת ע"י בא כוחו של הנאשם מס' 1, השיב המתלונן לסנגור כי ראה בבוקר ישיבת בית המשפט במהלכה העיד את מי שנתן לו את המכה, והצביע, תוך הרמת קול, על הנאשם מס' 2 (נא לראות עמ' 17, 11-7).
53. לא מצאתי כי נפלו בחקירה מחדלים בכלל, או כאלה המשבשים את דרך קביעתם של הממצאים.
54. הטענה כאילו אין לדעת מי מבין שני הנאשמים היכה במתלונן לאו טענה היא נוכח העולה מהודאתם כי הם בלבד היו אלה שטיפלו במעבר המונית, ומהעולה מעדות המתלונן.
- שני הנאשמים הם בבחינת מבצעים בצוותא של מעשי האלימות שדבר שותפותם למעשים עולה מתוך הנסיבות.
55. שוטר מג"ב המנצל את כוחו ואת סמכותו כלפי תושב מקומי, מכהו ונוהג כלפיו כפי שנהגו הנאשמים במתלונן, הרי הוא מי שתקף בנסיבות מחמירות.
56. אני מרשיע את הנאשמים מס' 1 ומס' 2 בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות ושל איומים לפי סעיפים 380 ו-382 (א) ו-192 לחוק העונשין, תשל"ז – 1977.
- ניתנה היום 30.4.07 במעמד הנאשמים, סניגוריהם, עורכי הדין עטרי, שרביט ומלאך וב"כ המאשימה _____.

חיים לי – רן 54678313-5090/05

חיים לי- רן, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

נבו הוצאה לאור